

EUROPEISKA KOMMISSIONEN

Bryssel den 14/03/2013
Ares(2013)338244

Till talman Per Westerberg

Kommissionen vill tacka er för det motiverade yttrandet om kommissionens förslag till förordning om utövandet av rätten att vidta kollektiva åtgärder i samband med etableringsfriheten och friheten att tillhandahålla tjänster (kommissionens meddelande med numret COM(2012) 130 final).

I fråga om detta lagförslag aktiverades i maj 2012 den mekanism ("gult kort") som ska tillämpas enligt protokoll nr 2 till EUF-fördraget, efter det att tolv nationella parlament som representerade sammanlagt 19 röster avgett motiverade yttranden. Kommissionen har gjort en ingående bedömning av de argument som framförts av de nationella parlamenten i deras motiverade yttranden och noterar att de frågor som särskilt väckte invändningar var mervärdet av den föreslagna förordningen, valet av rättslig grund, EU:s behörighet att lagstifta i denna fråga, konsekvenserna av den allmänna princip som anges i artikel 2 i förslaget till förordning och hänvisningarna till proportionalitetsprincipen i artikel 3.4 och i skäl 13 i förslaget, det lika tillträdet till tvistlösningsmekanismen och varningssystemet. Kommissionen har på grundval av denna bedömning inte kunnat konstatera att subsidiaritetsprincipen skulle ha åsidosatts.

Den noterar dock samtidigt noggrant de synpunkter som framkommit samt de aktuella diskussionerna om förslaget till förordning mellan berörda aktörer, särskilt Europaparlamentet och rådet. Mot denna bakgrund har kommissionen dragit slutsatsen att förslaget sannolikt inte skulle få tillräckligt stöd. Efter att ha informerat de nationella parlamenten och EU:s lagstiftare om sin avsikt drog kommissionen således tillbaka sitt förslag den 26 september.

Syftet med förslaget var att förtydliga allmänna principer och tillämpliga regler på EU-nivå för utövandet av den grundläggande rättigheten att vidta kollektiva åtgärder i samband med friheten att tillhandahålla tjänster och etableringsfriheten, inbegripet behovet av att sammanjämka dem i gränsöverskridande situationer. Kommissionen anser att dessa mål inte kan uppnås av medlemsstaterna på egen hand, utan skulle kräva åtgärder på unionsnivå.

*Talman Per Westerberg
Sveriges riksdag
SE – 100 12 STOCKHOLM*

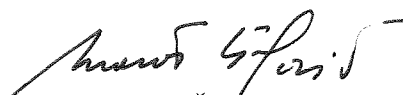
Eftersom det saknas en uttrycklig bestämmelse i fördraget för ändamålet grundades den föreslagna förordningen på artikel 352 i EUF-fördraget. Det är riktigt att artikel 153.5 i samma fördrag uttryckligen undantar strejkrätten från de frågor som kan regleras på EU-nivå genom minimikrav i direktiv. Domstolens avgöranden har dock tydligt visat att enbart det förhållandet att artikel 153 inte är tillämplig på strejkrätten inte i sig undantar kollektiva åtgärder från EU-rättens tillämpning.

Kommissionen står fast vid att en förordning skulle ha varit den lämpligaste regleringsformen för att förtydliga allmänna principer och tillämpliga regler på EU-nivå, så att utövandet av de grundläggande rättigheterna att vidta kollektiva åtgärder kan förenas med de ekonomiska friheterna i gränsöverskridande situationer. Eftersom en förordning är direkt tillämplig skulle den föreslagna rättsakten ha gjort rättstillämpningen mindre komplicerad och erbjudit större rättssäkerhet för dem som omfattas av lagstiftningen i unionen genom att förtydliga gällande regler.

I förslaget till förordning bekräftades de nationella domstolarnas roll när det gäller att fastställa sakförhållanden och bedöma huruvida åtgärder syftar till att uppfylla ett legitimt intresse, är lämpliga för att uppfylla detta intresse och inte går utöver vad som är nödvändigt för ändamålet. I förslaget erkändes också vikten av befintliga nationella lagar och förfaranden för utövandet av strejkrätten, inklusive befintliga institutioner för alternativ tvistlösning. Inget av detta skulle således ha ändrats eller påverkats av förslaget. Förslaget skulle inte ha inneburit någon skyldighet för medlemsstaterna att införa nya mekanismer för informell tvistlösning, vilket skulle ha inneburit en form av förjudiciell kontroll över fackföreningarnas handlande (något som föreslogs i Montirapporten), utan hänvisade bara till de alternativa tvistlösningssystem som finns i ett antal medlemsstater och den funktion de fyller.

Kommissionen hoppas att dessa förklaringar bidrar till att klargöra kommissionens ståndpunkt i frågan, och ser fram emot att fortsätta dialogen med riksdagen i denna och andra frågor.

Högaktningfullt

Maroš Šefcovič
Vice ordförande